

Anteeksi antaminen ei ole heikkojen ihmisten hommaa. Hiljaa oleminen vaatii enemmän kuin suora huuto. Tänäpä minä haluan tehdä oikein. Haluan tehdä kestäviä ratkaisuja. Haluan voida katsoa itseäni peilistä tuntematta inhon väristyksiä. Haluan opetella tekemään oikein myös niissäkin tilanteissa joissa se edellyttää heikompaan asemaan jäämistä. Älkää missään tapauksessa erehtykö luulemaan kärsivällisyyttäni heikkoudeksi. Silti, joskus tekee tiukkaa kuunnella loputonta ryöpytystäsi. Joskus puhut minulle kuin idiootille. Asettelet tarkasti sanasi mitätöimään mielipiteeni. Jokaisen eleesi ajoitat ja asetat minimoimaan itsevarmuuteni. Ei, et sinä minua saa murrettua. Teet vaan minut surulliseksi. Loputtoman surulliseksi siitä, kuinka kohtelet itseäsi. Etäännytät ihmiset suoranaista kommunikatiosta soisella ulosannillasi, ja heität pari kiveä jo juoksevien perään. "Pysykääkin poissa! Vielä minä teille näytän, jotain muuta kuin aidon itseni, todellisen minäni..." Saat ihmiset epäuskon ja hämmennyksen valtaan. "Mikä ihme tällä ihmisellä on vialla?" "Onko hän tosissaan?" Mutta et sinä minua huijaa. Kuinka kauan aiot uskotella itsellesi huijaavasi minua. Minä tosin annan sinulle aikaa irrottautua rooleistasi. Ymmärrän kyllä että naamiosi on tiukassa, olethan pitänyt sitä lähes koko elämäsi. Luultavasti et ole aivan täysin tietoinen siitä, että se on edes naamio. Keinotekoisesta suojasta on tullut identiteetti. Muurista on tullut koti. Mutta onhan noita vankkojakin muureja alas murrettu. Muistatteko tuon muurin mahtavan joka jakoi Saksanmaat? Se on enää muisto vain. No, muureista mahtavin, tuo väitetysti avaruuteenkin asti näkyvä Kiinan muuri paikallaan on.